

Eglutė

1973 BIRŽELIS

▲ eglutė ▲

1973 BIRŽELIS

turinys

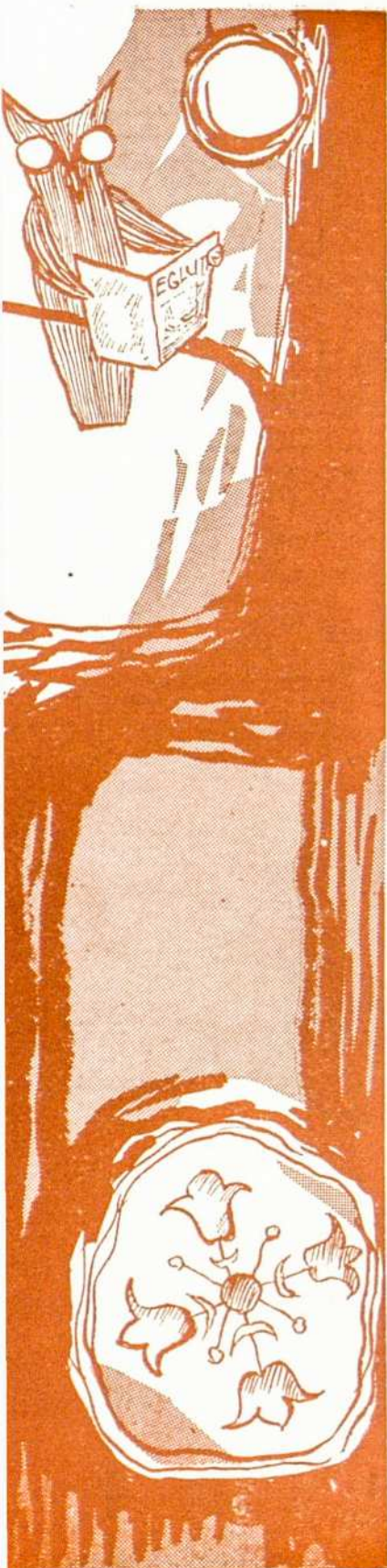
- 3 JAUNYSTĖ, Z. Gėlė
- 4 BAIŠUSIS BIRŽELIS
- 9 ŽEMĖ ŽYDI, D. Lipčiūtė
- 10 ŠELMIS, IV, R. Jotvingytė
- 18 DRAUGŲ IEŠKOTOJA, R. Valiulytė
- 20 EDVARDUKO ATOSTOGOS PAJŪRY, D. Sadūnaitė
- 25 SUMIŠĖS KARALIUS, S. Kučėnaitė
- 29 KAS?, E. J.
- 30 KIŠKUTIS, R. Nasvytytė
- 31 PELĖDOS GALVOSŪKIS, R. Karosaitė
- 32 PAVEIKSLŲ PARODA

piešiniai

- Z. Sodeikienė — viršelis
- A. Trinkūnas — viršelio užrašo vinjetė
- O. Mikailaitė — 3
- V. Balukienė — 4
- A. Rūkštelė — 5 (viršutinis)
- M. Eidukevičiūtė — 5, 8
- D. Statkutė — 6
- R. Macevičiūtė — 7
- D. Gelažiūtė — 9
- A. Korsakaitė-Sutkuvienė — 10-17
- R. Valiulytė — 18, 19
- E. Muliolienė — 20-24
- S. Kučėnaitė — 25-28
- A. Sruoginienė — 29

EGLUTĖ — vienintėlis lietuviškas laikraštėlis vaikams išeivijoje. Redakciją sudaro: ses. Ona Mikailaitė, Elena Juknevičienė, Danguolė Sadūnaitė. Administruoja ir spausdina Nekaltai Pradėtosios Marijos Seserys, Putnam, Connecticut 06260. Prenumerata metams — \$5.00, vieno numerio kaina — \$0.50.

EGLUTĖ — "The Little Fir" is a magazine for Lithuanian children. Published monthly except July and August by the Sisters of the Immaculate Conception. Published and printed at Immaculate Conception Convent, Putnam, Connecticut 06260. Yearly subscription — \$5.00; single copy — \$0.50. Second class postage paid at Putnam, Connecticut 06260.

JAUNYSTĖ

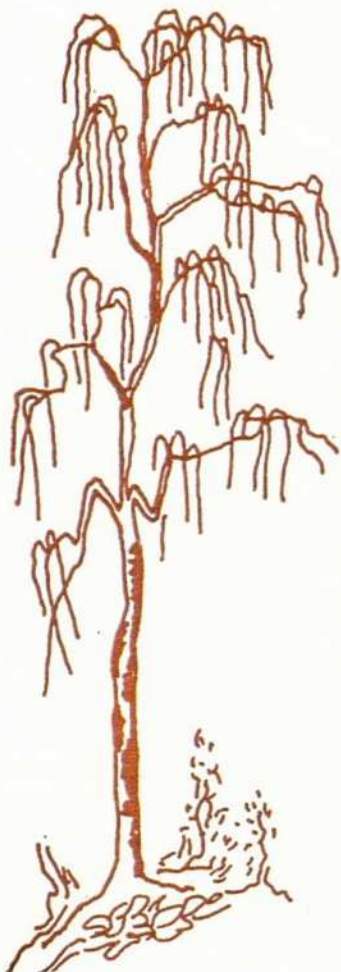
Zigmas Gėlė

Ar jūs tikėsite draugai,
Kad tos nelaimės ir vargai,
Kurių nematėme, dar ne —
Mums tiktai ūkana sapne. . .

Mes, juk, jauni, jauni, jauni!
Ir giesmė mūsų dar šauni
Ir mūsų dangiški sapnai
Žavėja mus dar vis jaunai.

IŠTREMTI Į SIBIRĄ

Naktį, kai žmonės miega, pabeldžia į duris. Žmonės atidarę, žiūri, kad bolševikai, kurie nori išvežti į Sibirą. Žmonėms leidžia pasiimti, kiek paneš. Žmonės paima šiltą palatą, batus ir atsisveikina su savo žeme ir namais.

Privežę prie traukinių įmeta žmonės į gyvulių vagonus. Jie labai suspausti tuose vagonuose.

Sibire žmonės turi sunkiai dirbti. Jiems duoda prastus rūbus tame šaltame ore. Valgyt duoda mažai. Tik trupučiuką duonos ir bulvių lupenų.

Rūta Garūnaitė

BAISUSIS BIRŽELIS

Marquette Parko lituanistinės mokyklos
aštunto skyriaus mokinių darbai
Chicago, Ill.

ISTORINĖ TIESA

1940 metais, birželio mėnesį, bolševikai trėmė lietuvius į Sibirą.

Birželio mėn. 14 d., jie pradėjo griebti vyrus, moteris, vaikus. Žmonės buvo sugrūsti į gyvulių vagonus. Šeimos išskirtos. Daugumas neturėjo nei maisto, nei šiltesnių rūbų, nei laiko atsisveikinti su giminėmis. Darbingi vyrai buvo atskirti nuo šeimų. Visus vežė į Sibirą — prie Baikalo ežero, į Kazachstaną, ar į kitose Sibiro vietose esančias vergų stovyklas.

Sibire žiemos labai šaltos. Sunkius darbus dirbant ir blogą maistą valgant, žuvo daug gerų lietuvių, kuriuos ten išvežė be jokios kaltės.

Po 20 metų, kai kurie grįžo Lietuvon, o kai kurie dar ir dabar ten kenčia.

Indrė Toliušytė

JAUNUOLIO KELIONĖ Į SIBIRĄ

Gulėjom lovose sustingę iš baimės. Bijojome ryto ir nekeitėm nakties. Buvo baisusis birželis. Trėmimai į Sibirą prasidėjo. Geri draugai jau šiandien buvo išvežti. Žinojom, kad nepaliks mūsų.

Drabužius ir maistą sudėjom į maišus. Jau žinojom, kad nebus laiko, kai ateis pasiimti. Sudrebėjo durys. Mes ėmėm melstis. Bet mūsų nepasigailėjo. Atėjo rusai, ir mes buvom greit išvaryti iš namų. Iš sunkvežimio į ūkį mus vedė, sklido verksmas. Išsigandom labai.

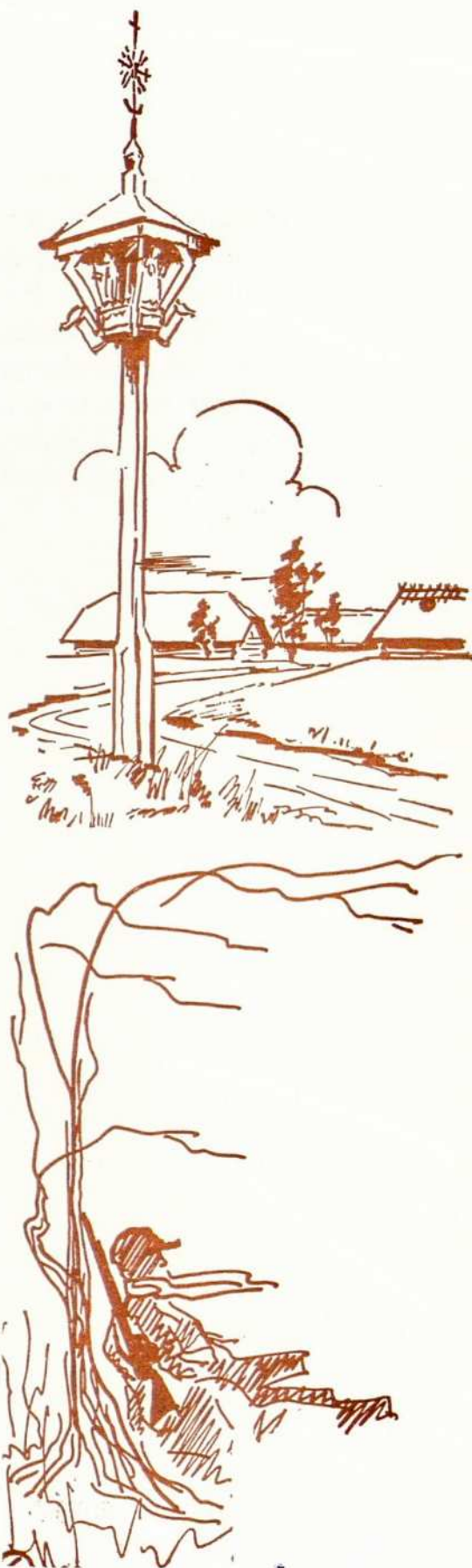
Nuvežė mus į traukinių stotį ir sugrūdo į jau pilnus vagonus. Uždarė duris ir paliko tamsoje nekęsti gyvenimo. Vagonuose buvo jau mirusių brolių. Buvo skaudu galvoti apie nekaltus, kurių lavonai gulėjo šalia mūsų.

Dvi savaites vežė be vandens, maisto ir šviežio oro. Išsikankinę žmonės su džiaugsmu priėmė mirtį.

Mus nuvežė ir paliko šaltam, kietam krašte, be namų, be jėgų, be minčių.

Sibiras yra šiurkštus ir negailestingas kraštas, ir tik vienas Dievas gali jį sušvelninti.

Margarita Kulytė

KELIONĖ Į SIBIRĄ

Aš noriu jums papasakoti, ką žinau apie vienos šeimos išvežimą į Sibirą. Man pasakojo:

— Po metų pavergimo, rusai, nujausdami karą, pradėjo vežti žmones į Sibirą. Birželio 14 d. naktį, mane prikėlė smarkus beldimasis į duris. Kai mama pravėrė, išiveržė keturi ginkluoti rusų kareiviai ir įsakė per pusvalandį pasiruošti išvažiavimui. Aš susidėjau rūbų ir duonos į pagalvės užvalkalą. Kareiviai nuvedė mūsų šeimą į didelį sunkvežimį, kuriame jau sėdėjo mūsų kaimynai. Sunkvežimis pajudėjo, o mūsų širdys plyšo paliekant viską.

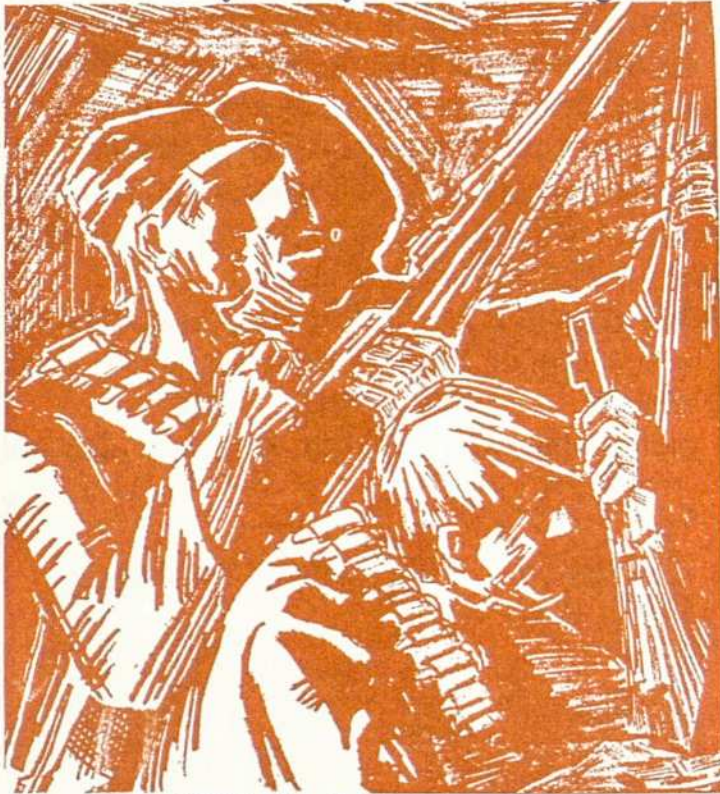
Diana Statkutė, Donelaičio lit. mokykla, Chicago

Stotyje radome tokių žmonių, kaip mes, kuriuos ginkluoti rusų kareiviai grūdo į gyvulinius vagonus. Ir mes patekome į vieną toki vagoną. Visi verkė ir pro plyšius žiūrėjo, ieškodami minioje artimųjų.

Kai traukinys pajudėjo, žmonės ėmė šaukti, verkti, ir giedoti Lietuvos himną. Taip prasidėjo mūsų kelionė į nežinomą kraštą.

Kelionėje žmonės dalinosi tuo maistu, kurį buvo pasiėmę. Po kelių dienų traukinys sustojo — jau Rusijoje. Ten kiekvienas gavo duonos gabalėlį ir vandens.

Vagone darėsi baisūs dalykai. Trūko vandens, maisto ir švaresnio oro. Seni, silpni ir maži vaikai ėmė mirti. Mirusius kareiviai paėmę nežinia kur juos dėjo. Buvo labai graudu ir skaudu.

Rasa Macevičiūtė, Donelaičio lit. mokykla, Chicago

Vargingai važiuodami, pasiekėm vieną Sibiro kaimą. Tenai mus iš vagonų išvarė. Gilų sniegą brisdami ėjome iki stovyklos, kuri buvo miške. Mums parodė barakus ir pasakė, kad tai bus mūsų namai...

Kitą dieną atskyrė vyrus nuo moterų ir vaikų. Aš patekau prie vyrų. Buvau jau didelis ir stiprus. Dirbti ėjome kiekvieną dieną. Buvo labai sunku, nes buvo labai šalta ir kelionė į darbą tolima.

Nežinojom, kaip ilgai Sibire išbūsime. Meldėmės ir prašėm Dievo pagalbos mūsų sunkiame gyvenime. *Violeta Burokaitė*

BAISUSIS BIRŽELIS

1941 m. birželio mėn. 14 d. buvo graži saulėta diena. Staiga, brolis įbėgo į kambarį ir ėmė šaukti, kad reikia slėptis, nes rusai atėjo mus išvežti.

Aš tuoj įlindau į slaptą skylę po grindimis ir brolis taip pat. Brolis sakė, kad skambutis jį prikėlė. Jis nubėgo prie laiptų ir matė, kad tėtis kovojo su kareiviu. Mano brolis tuoj atbėgo į mano kambarį pasakyti.

Aš girdėjau, kaip kareivis atėjo, tai aš pasakiau broliui nekalbėti ir nuslinkau atgal į skylę, bet brolis žiūrėjo...

Einantis kareivis pastebėjo, kad grindyse yra skylė, atidarė slaptas dureles, pamatė mano brolių ir jų griebė.

Aš susirietus tik sėdėjau prie sienos tai manęs ir nepamatė.

Kai kareiviai išėjo, išlindau ir mačiau, kad viskas buvo apversta, sulaužyta, suvelta. Buvo baisu.

Išsigandus nubėgau pas kaimynę ir papasakojau, kas atsitiko. Ji priėmė mane ir parodė savo namuose slaptą vietą, jei reikėtų vėl slėptis.

Aš vis meldžiausi, kad niekada daugiau nereikėtų slėptis...

Rasa Linartaitė

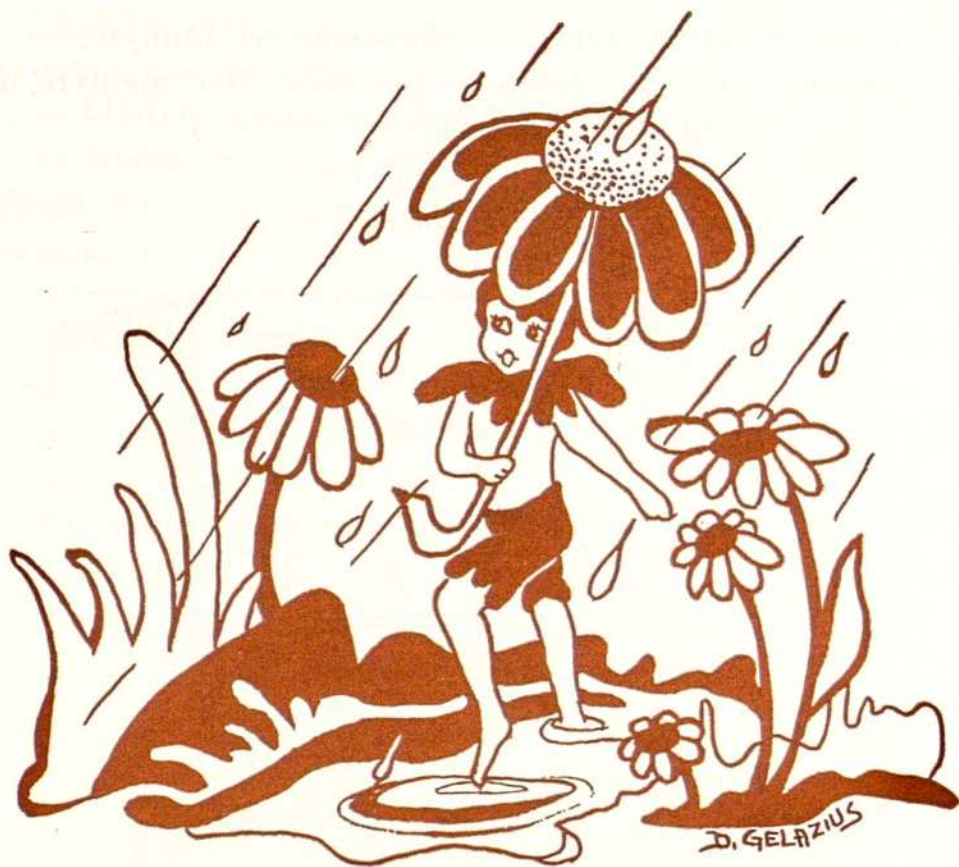

Lijo lietūs,
Šlapi lietūs:
Balos — ežerai.
Zemē prausēs,
Žolēs maudēs,
Taškēs pumpurai.

ŽEMĒ ŽYDI

Danutē Lipčiūtē

Prisisējo,
Pribyrējo
Žydinčių žiedų —
Vējas šnara,
Bristi gera
Kvepiančių taku...

ŠELMIS

IV

Ritonė Jotvingytė

— Liudyte! Duti!

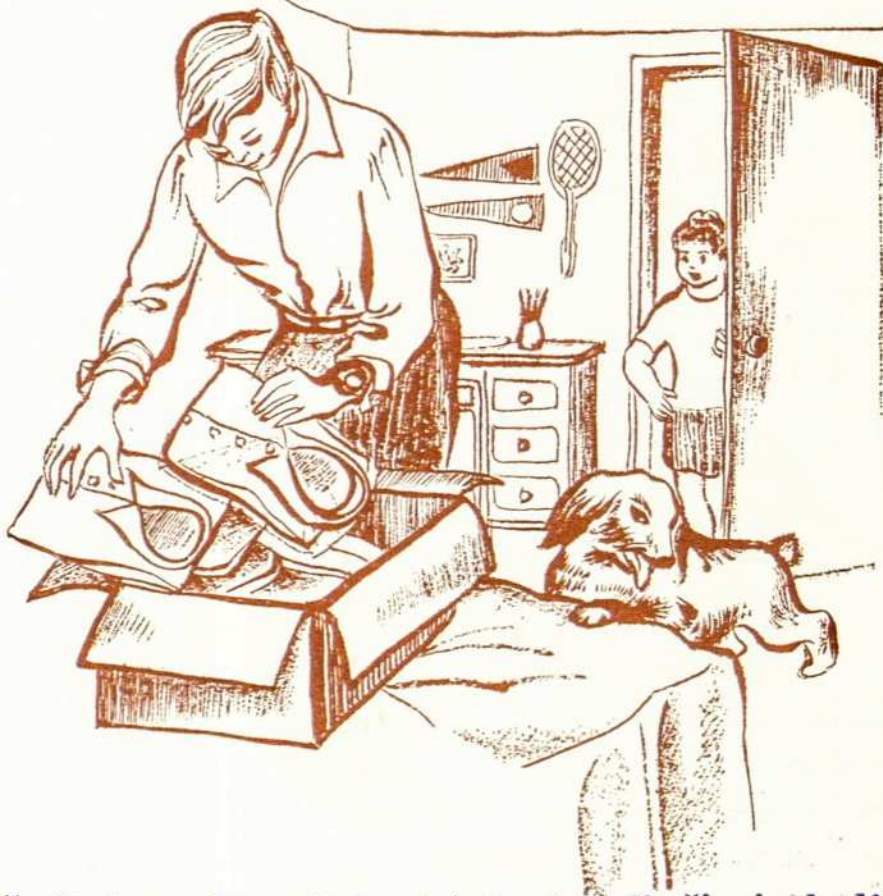
— Taip, mamyte, — už save ir už Dutį atsiliepė Liudytė.

— Susidėkit daiktus. Baltinius, kiekvienas į savo lagaminą, rūbus pakabinsim automobily, o visa kita — į dėžę. Dėžę, Duti, rasi savo rūbinėje.

— Gerai, mamyte, gerai, — skardeno vėl Liudytė, — bet mano daiktams, mamyte, dėžėje vietos nėra. Ten, mamyte, Dučio ir Šelmio daiktų pilna, — aiškino Liudytė.

— Dėkite taip, kad tilptų ir Liudytės.

— Gerai, mamyte, — žadėjo Dutis, bet...

Dėžę Dutis perkraustė jau tris kartus. Jis žinojo, kodėl Liudytės daiktai į dėžę netelpa.

— Ji visą savo žaislų lentyną nori vežtis! — pykčiojo Dutis. Daiktus, kurie netilpo į lagaminą, Liudytė sukrovė ant savo lovos ir, iškišus galvą į brolio kambarį, pasakė:

— Mano nedaug. Tik tiek, kiek ant lovos. Sudėk, Duti, į dėžę. Aš einu paukščiukams trupinių paberti. Jūra taip pat alkana.

Liudytei buvo graudu. Skirtis su Jūra ir Dainava pasidarė nelengva, o dar ir ta gėlytė!

— Kaip tik, štai šiandien sukrovė pirmą pumpurą. Nematysiu nė kaip prasiskleis. Lyg tyčia...

Liudytei nesmagu. Norėtų likti, norėtų važiuoti... Liudytė verkdamą pas mamytę.

— Liudyte, ko verki? Kas atsitiko? — susirūpino mama.

— Nieko, mamyte, neatsitiko. Aš, mamyte, manau, kad aš nežinau, ko aš noriu, — kukčiojo Liudytė. — Aš, mamyte, nei neverkiu, tai tik mano tos akys ašaroja...

— Gražiausia jau dabar! — ramino mama dukrytę. — Ir ko? Negi visiems laikams! Nė nepajusi, Liudyte, tik viens, du ir vėl jau būsime namie. Dabar nusiramink. Bėk pas Dutį. Jis sako, kad tu visus žaislus nori vežtis. Būk protinga. Ką veiksi atostogose su žaislais?

Patikrinęs automobilį, pagaliau sugrįžo ir tėtis.

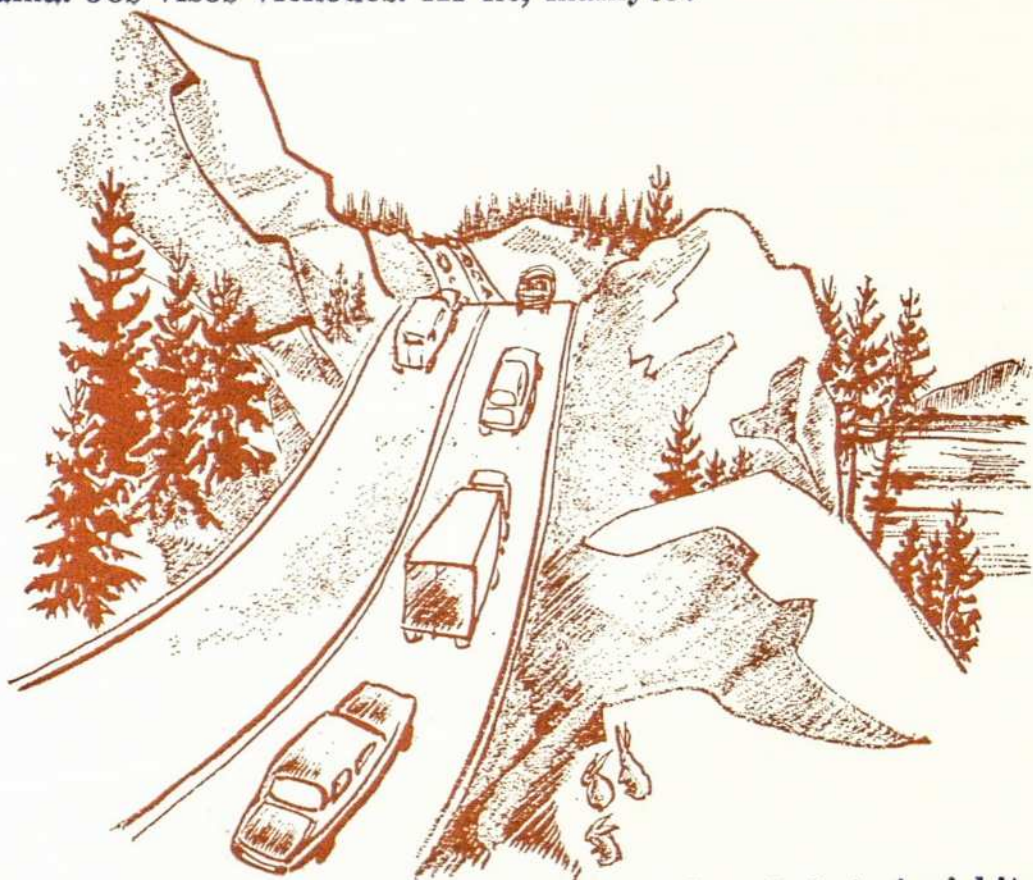

— Liudyte, Duti, neškite daiktus! Judėkim, kol dar nekaršta, — ragino tėtis šeimą.

Į automobilį pirmoji išoko Liudytė. Paskui ją Šelmis, Dutis ir mama. Tėtis, patikrinęs automobilio ir daiktinės duris, sėdo už vairo ir pasuko raktą.

Už miesto, pasiekus greitkelį, pasitaisė ir Liudytės nuotaika. Ji ir vėl norėjo sužinoti daugelį dalykų.

— Žiūrėkit! Tik žiūrėkit! Ar matote tuos zuikučius? Tuos tris mažus-mažytukus! Kur jų mama? Kada jie bus dideli? Jei aš būčiau kiškytė, aš niekada nežinočiau, kuri kiškienė mano mama. Jos visos vienodos. Ar ne, mamyte?

— Jei būtum kiškytė, tai ir žinotum. Gyvuliukai vieni kitus užuodžia, — aiškino Liudytei mama.

Šelmis kelionėje buvo kaip be žado. Pamatęs gyvuliuką, ar paukštį, trypė, lojo, cypė ir nuolat laižė Dučio veidą.

— Ar, mamyte, Šelmis bus piovėjas? Ar papiaus močiutės vištas?

— Ne, Liudyte, nepapiaus, nes tu jas ganysi.

— O karvutę?

— Nepapiaus, ne, — ramino Dutis. — Aš išmokysiu Šelmį karvutę ganyti.

— Ar, mamyte, Šelmis bus geras ganytojas?

Automobily pasidarė linksma. Juokėsi tėtis, mamytė ir Dutis, tik Liudytė, išispaudus į automobilio kamputį, sėdėjo tyli. Jos akyse blizgėjo ašaros, o apatinė lūpa darėsi panaši į dudelę.

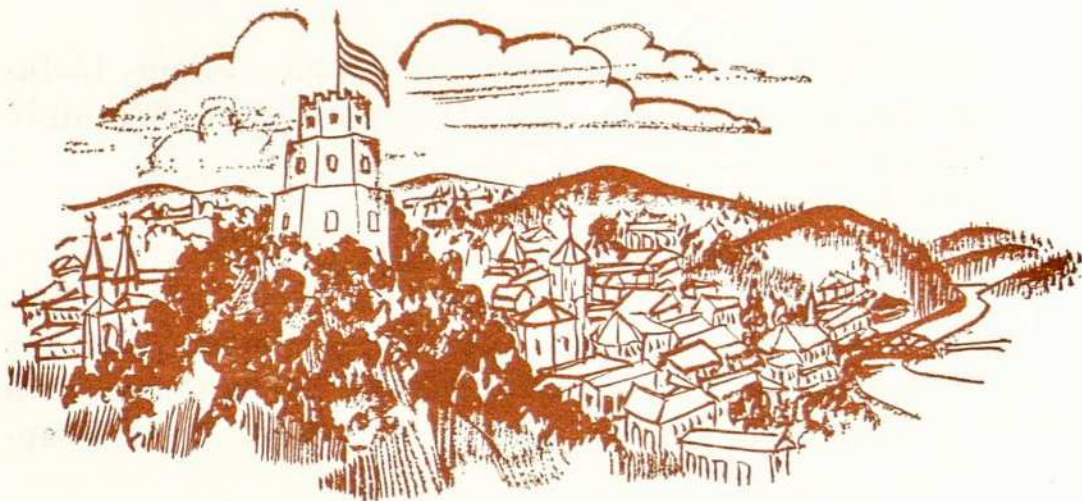
— Ei, Liuda! Ar vėl dūdą?

Liudytė Dučio juokų nesuprato. Ji nuleido galvą, įtraukė oro ir...

— Palauk, palauk, Liuda! Dar nepradėk! Paklausk, ką tau papasakosiu, — kalbino Dutis išizeidusią sesutę. — Ar žinai, kodėl Gediminas įkūrė Vilnių?

— Nežinau. Kas yra Gediminas?

— Gediminas, Liudyte, Lietuvos kunigaikštis.

— Ar Vilnius taip pat kunigaikštis?

— Ne, Liudyte, ne. Vilnius yra miestas — Lietuvos sostinė.

— Kodėl? Kas tai yra sostinė?

— Sostinė — svarbiausias valstybės miestas. Vilnius Lietuvai labai svarbus, dėl to Vilnius — Lietuvos sostinė. Supratai?

— Su, Duti, su...

— Tai ką, nori pasakos, ar ne?

— Taip, klausau.

Dutis pasakojo:

— Vieną kartą kunigaikštis Gediminas susapnavo vilką. Tas vilkas staugė, ir staugė, ir staugė. Gediminui tas jo sapnas buvo keistas. Jis nuėjo pas sapnų aiškintoją ir paklausė, ką toks sapnas reiškia.

Žinys Gediminui pasakė, kad sapno prasmės ieškos žvaigždėse.

Kitą naktį vėl tas pat. Tik dabar Gediminas pamatė, kad tas vilkas dėvėjo geležinius šarvus.

—Ar jau žinai, ko vilkas iš manęs nori? — klausė Gediminas žynio.

— Ne, dar nežinau, — atsakė žynys.

Ir trečią naktį! O, taip! Vos tik Gediminas užmigo, vilkas ir vėl — ėmė staugti!

Bet ir dabar žynys Gediminui nieko pasakyti negalėjo. Dar ne...

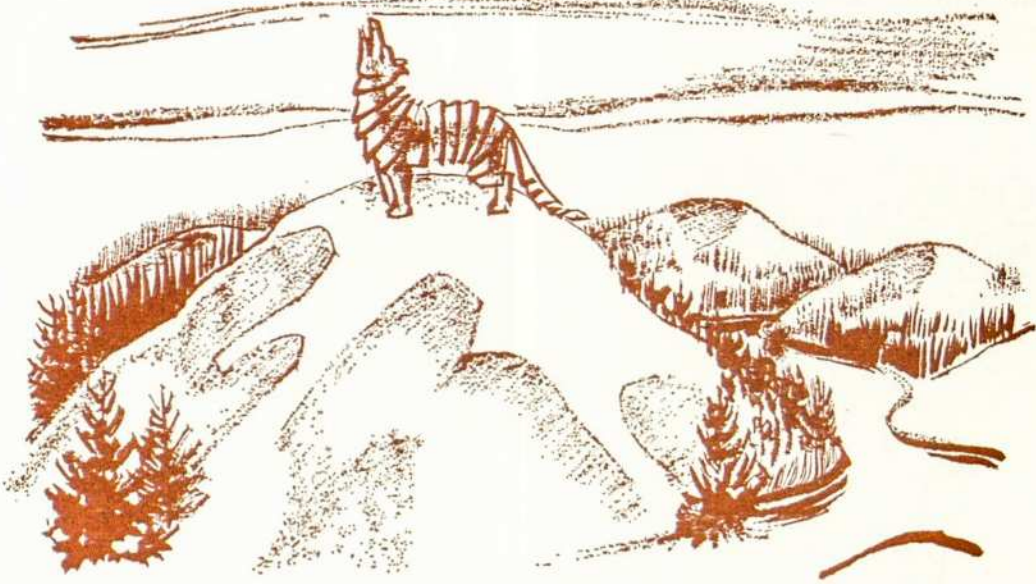
— Šią naktį bus mėnulio delčia. Tokią naktį žvaigždės pasako daugiausia.

Ir tikrai. Iš ryto žynys atėjo pas Gediminą ir tarė:

— Čia įkursi miestą, kurio vardas bus Vilnius. Vilnius bus Lietuvos sostinė. Ant kalno pastatysi pilį, kurioje, tu, kunigaikšti, viešpatausi! Ar supratai, Liudyte?

- Ką?
- Tai, ką pasakojau! Ką gi daugiau?
- Aš visada suprantu pasakas, — pasigyrė Liudytė.
- Tai kodėl Gediminas įkūrė Vilnių?
- Dėl to, kad jam nusibodo tą patį sapną sapnuoti!

- Liuda, tu visai nieko...
- Mamyte, Dutis man pamokslą sako ir sako.
- Nusiraminkit. Abu. Kaip ežiukai! Pasišiaušę ir pasišiaušę. Ir ko?

Liudytė ir Dutis norėjo ar ne — nurimo, nes tėtis pasuko vairą ir įvažiavo į senelių sodybos kiemą.

Svečių nebuvėlių pasitikti išėjo močiutė ir senelis.

— Kas, kas baltuose sodo namukuose? — jau nerimo Liudytė.

— Bitės, vaikeliai.

— Bitės vaikeliai! Einu pažiūrėti, — Liudytė žengė avilių link.

— Ar nori, kad nosį įgeltų, — neleido jos Dutis.

— Močiute, Dutis neleidžia manęs prie avelių!

— Bičių namukus vadiname aviliais, — juokėsi senelis. — Tu, Liudyte, klausyk brolio. Į bites neik. Įgels. Skauda, kai įgelia.

Šelmis naujoje vietoje nežinojo nė ką daryti. Pasitrynęs apie Dučio kojas, staiga ėmė bėgioti. Pavargęs prigulė prie žemės ir ėmė loti.

— Šuniukas, Duti, tegul sau dūkioja, o mudu eikim pas kitus. Po stogu. Saulė jau dienovidyje — bus karšta. Eiva, — kvietė senelis.

Senelių namuose laukė močiutės paruošti pusryčiai ir dvidešimts viena diena atostogų.

ŽODYNAS

Lagaminas — čemodanas, kelioninė dėžė daiktams susidėti.

Žadas — galėjimas kalbėti (žmogui).

Cypti — plonu balsu rėkti, spiegti.

Prasmė — turinys, tikslas, pagrindas.

Delčia — senas menuo, pilnatis.

Nebuvėlis — senai buvęs, netikėtai atvykęs, niekada nebuvęs.

Link — pažymi linkmę, pvz. sodo link.

Įgelti — įkasti, suleisti geluonį.

Dienovidis — dienos vidurys, vidudienis.

DRAUGŲ IESKOTOJA

Rima Valiulytė. Marquette Parko lituanistinės mokyklos Čikagoje V skyriaus mokinė, 11 metų amžiaus.

Vieną kartą, dideliame mieste, gyveno mergaitė vardu Nida. Jos mamytė ir tėvelis nemėgo gyvulių, o buto, kuriame Nida gyveno, savininkas gyvulių nekentė, nes: katės kniaukia, paukščiai čiulba, o šunys loja.

Nida neturėjo nei draugų, nei draugių. Žmonių Nida nemėgo, bet gyvuliukus Nida mėgo labai.

Vieną šeštadienį, Nida paprašė savo tėvelio, kad ją nuvežtų į dėdės Juliaus ūkį, kuris buvo labai didelis ir netoli miesto.

Tėvelis, pasikalbėjęs su dėde Julium ir teta Ada, ją ten nuvežė.

Nidai dėdės Juliaus ūkis patiko. Ūkio kieme augo dideli, seni ažuolai, į kuriuos galima buvo įlipti. Sode, pro šalį einant, Nida mėgo pasiskinti serbentų kekelių, arba aviečių.

Dėdės ūkio tvartuose buvo naminių gyvulių. Vieną dieną Nida, bėgdama į tvartą, sutiko žąsį.

— Būk mano draugė, — tarė Nida.

— Ga-ga-ga, neturiu laiko! Turiu išmokyti savo vaikučius plaukti, — atsakė žąsis.

Nida bėgo toliau. Netoli tvarto tupėjo varlė.

— Padraugaukim! — tarė Nida.

— Kvar-kvar-kvar! Aš užimta! Tuoju išsiris buožgalviai. Buožgalviai yra mano vaikai. Aš turiu pasakyti jiems, kad aš jų mama. Kvar-kvar-kvar! Aš labai užimta!

Tvarte, Nida rado piemeniuką, kurio vardas buvo Liukas. Nida papasakojo jam, kad gyvuliukus nori padaryti savo draugais. Liukas nusijuokė ir pasakė, kad gyvuliukus reikia mylėti ir prižiūrėti.

— Bet draugauti su jais!? Kam? — nustebo Liukas.

Nida susimąstė:

— Gal Liukas tiesą sako... Draugų reikės pasiieškoti tarp vaikų, su kuriais susitinku mokykloje, stovyklose, kieme, svečiuose...

EDVARDUKO ATOSTOGOS PAJŪRY

Danguolė Sadūnaitė

Edvardukas gyveno dideliame mieste su savo tėčiu ir mama. Edvardukas buvo didelis, nes jis turėjo mažesnę sesutę — Salmę. Jis ėjo į mokyklą.

Vieną dieną, kai mama dirbo virtuvėje, Edvardukas grįžęs iš mokyklos ir sako jai:

— Aš negaliu apsispręsti, mama. Kaip būtų geriau? Iš vienos pusės, būtų gerai dirbti, kai užaugsiu. Bet jeigu pasilikčiau namie, turėčiau daugiau laiko kepti ir virti.

Mama nusišypsojo. Kurį laiką ji nieko nesakė. Ir Edvardukas nieko. Jis galvojo.

— Jeigu taip nori kepti ir virti, Edvarduk, — pagaliau tarė mama, — sumaišyk man šituos riešutus su cukrum ir cinamonu.

Edvardukas sumaišė. Jis mėgo ir kitus dalykus daryti. Kartais su tėčiu nueidavo į krautuvenę. O kartais žaidavo su savo maža sesute Salme. Salmė vis norėdavo žaisti "šeimą". Ji paguldydavo lėlę į vežimėlį ir sakydavo Edvardukui:

— Šis vaikas yra labai mažas. Ir jaunas. Tik trijų mėnesių.

Salmė liepdavo Edvardukui stumdyti vežimėlį po kambarį. Kartais Edvardukas stumdavo tą vežimėlį, nors ir nenoromis. O kartais ne — pabėgdavo. Tas Salmės žaidimas jam nelabai patiko.

Artėjo vasara. Tėtis ir mama nutarė išsiųsti Edvarduką pas senelį į svečius. Senelis negyveno mieste. Senelis gyveno prie jūros.

Mama atsisėdo virtuvėje prie stalo ir parašė seneliui ilgą laišką. Už savaitės senelis atvažiavo Edvarduko pasiimti. Tą sekmadienį jie visi kartu ėjo į bažnyčią: tėtis, mama, Edvardukas, Salmė ir senelis.

Bažnyčioje Salmė norėjo melstis tiktai iš senelio maldaknygės. Ji nenorėjo jokios kitos maldaknygės. Tik senelio Į kitas maldaknyges net pasižiūrėti nenorėjo.

Edvardukas stebėjosi. "Užsispyrusi", pagalvojo. Salmė nė skaityt dar nemokėjo.

Senelis išsivežė Edvarduką sekmadienį po pietų. Kai Edvardukas pamatė didelį, mėlyną vandenyną, jo akys išsiplėtė.

Jam labai patiko maudytis su seneliu. Ir statyti pilis iš smėlio. Greitu laiku jo išblyškę skruostai nudegė gražia ruda spalva.

Edvardukui buvo linksma pas senelį. Tik gaila, kad Salmė pasiliko mieste. Net ir tas jos lėles Edvardukas sutiktų pavažinėti. . . Gal kokį vieną, kitą kartą. . .

Vieną dieną senelis ir Edvardukas nutarė paplaukioti laiveliu upėje. Einant mišku, vienu upės krantu, Edvardukas pamatė tiltą. Tas tiltas, toks keistas ir paslaptingas tarp medžių. Jis Edvardukui atrodė ilgas, ilgas. Galo nesimatė.

— Seneli, ar tai tiltas į kitą pasaulį? — klausė Edvardukas.

Senelis šyptelėjo.

— Tai tiltas į upės antrą pusę, Edvarduk.

Edvardukas apsilvilko maudymosi koostiumu, ir netrukus abu vyrai, Edvardukas ir senelis, sėdėjo laive.

Edvardukas pasilenkęs žiūrėjo į vandenį. Ir ko jisai tenai nematė! Matė žuvytes, vandens žoles ir akmenukus. O kai jis įkišo pirštą į vandenį, vėžliukas ėmė ir įkando jam. Edvardukas visas paraudo ir greitai parodė pirštą seneliui. Senelis žinojo, ką su įkastu pirštu daryti.

Trys savaitės greitai prabėgo. Kai Edvardukas grįžo namo, Salmė jau mokėjo skaityti. Edvardukas labai džiaugėsi. Salmė vartė paveiksluotas knygutes ir skaitė. Edvardukui nebereikėjo stumdyti lėlių vežimėlyje.

“Ateinančią vasarą”, galvojo Edvardukas, “abu su Salmė važiuosime pas senelį prie jūros. Ir Salmė galės turėti atostogas, nes ji jau moka skaityti!”

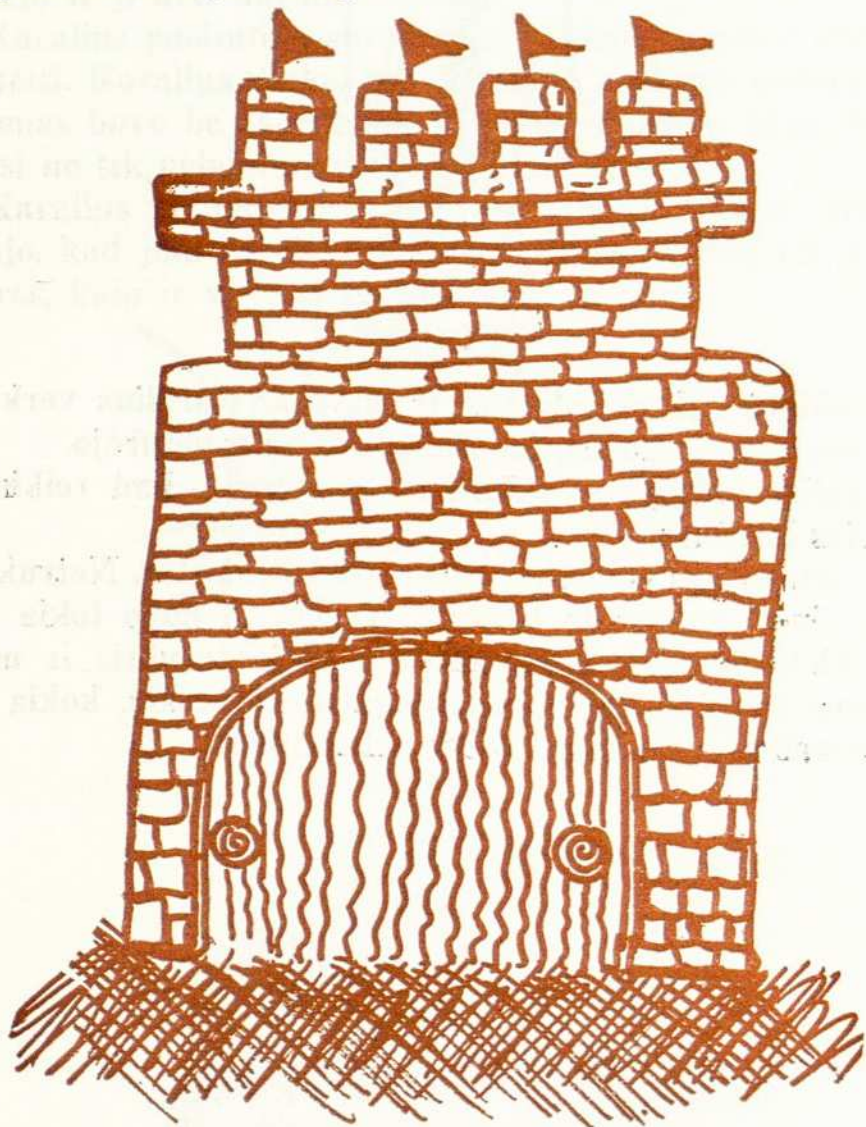

SUMIŠĖS KARALIUS

Silva Kučėnaitė, 10 m.

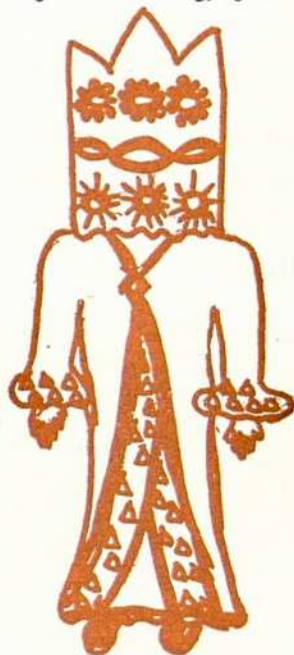
Chicago, Illinois

Kartą gyveno karalius. Kažinkodėl vieną dieną jis pasijuto nelaimingas, nes jam lyg kažinko trūko. Per naktį nemiegojęs, saulei tekant sugalvojo, kad gal jis bus laimingas, kai turės pasaulyje didžiausią karūną.

Jo sumanymas buvo atliktas labai greitai. Netrukus jis pradėjo dėvėti pasaulyje didžiausią karūną. Ji buvo tokia nepaprastai didelė, kad ilsėjosi ne tik ant jo galvos, bet ir ant pečių.

**Karalius tada nebegalėjo nei gerti, nei valgyti, nei matyti.
Kadangi visą laiką dėvėjo karūną, jam visą laiką buvo tamsu.**

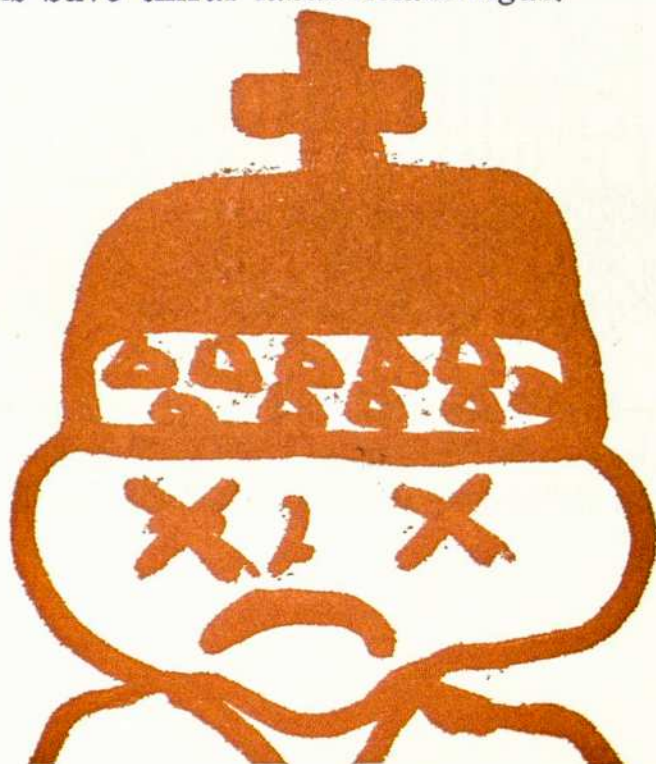

Akys pasidarė nebereikalingos ir iškrito. Karalius verkė, bet keistas buvo jo verksmas, be ašarų, nes akių neturėjo.

Atsikėlęs galvojo ir vidurdienį sugalvojo, kad reikia jam mažiausios karūnos.

Jo sumanymas vėl buvo atliktas labai greitai. Netrukus jis pradėjo dėvėti mažiausią karūną. Tačiau, ji buvo tokia maža, kad po kiek laiko karaliaus galva pradėjo trauktis ir mažėti.

Tarnai juokėsi, kad karaliaus galva nebetokia, kokia buvo. Dabar karalius buvo tikrai labai nelaimingas.

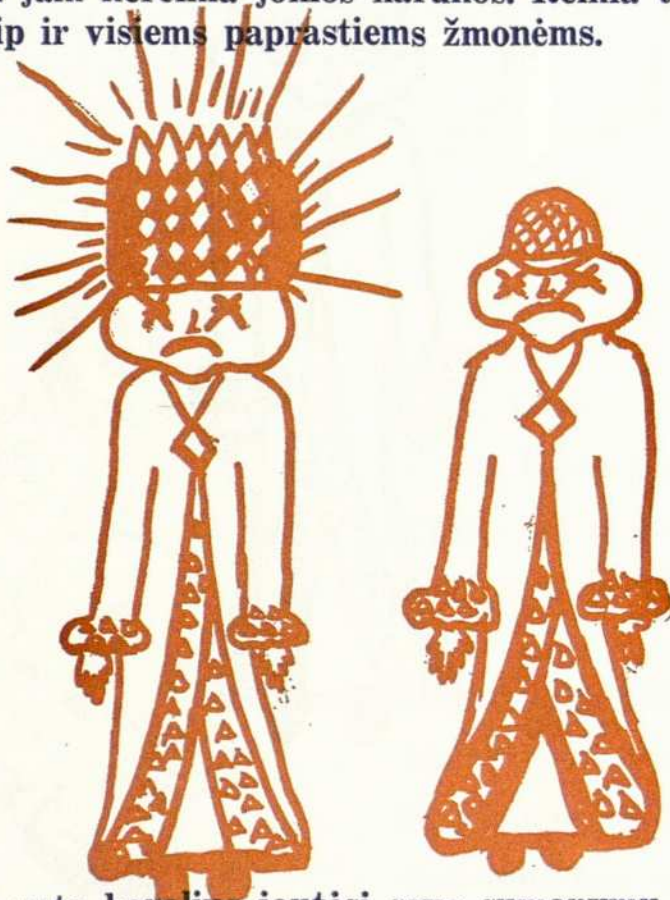
Pagaliau jis sugalvojo, kad jam reikia tokios karūnos, kuri visai tiksliai tiktų jo galvai, bet tuo pačiu būtų ir visame pasaulyje — brangiausia!

Jo sumanymas ir šį sykį buvo labai greitai atliktas. Karalius pradėjo dėvėti pačią brangiausią karūną. Bet ji taip stipriai švietė ir blizgėjo, kad tarnai į karalių net žiūrėti nebegalėjo.

Prireikėjo visiems, kas tik į karalių žiūrėjo, specialių akinių. Net ir karalienei akys skaudėjo nuo tos karūnos spindulių. Nebegalėjo ir ji arti karaliaus būti.

Karalius pasijuto visai vienas. Niekas negalėjo arčiau prie jo priėti. Karalius verkė, bet niekas jo verksmo nesuprato. Tas verksmas buvo be ašarų, nes karalius neturėjo akių. Jis dabar jautėsi ne tik nelaimingas, bet ir visai vienas.

Karalius vėl galvojo ir galvojo. Lygiai vidury nakties sugalvojo, kad jam nereikia jokios karūnos. Reikia tik paprastos kepurės, kaip ir visiems paprastiesiems žmonėms.

Sekantį rytą karalius jautėsi savo sumanymu patenkintas. Susieškojo paprastą kepurę ir išjojo ant nepaprasto arklio, kuris už karalių matė.

Išjojus už pilies vartų, karalius išgirdo žmonių juoką. Niekas jo karališkai nesveikino, nes niekas netikėjo, kad tai jų karalius joja, užsidėjęs paprastą kepurę ant galvos. Jis bandė įrodyti, kad jis karalius, bet niekas netikėjo.

Sugrižo atgal į pilį nusiminęs ir nutarė daugiau nedėvėti nei didžiausios, nei mažiausios, nei brangiausios karūnos. Net nei paprastos kepurės — tik paprastą karališką karūną.

Tai pastebėję, tarnai vėl pasijuto laimingi, kad karalius vėl toks, koks buvo. Toks, koks karalius turėtų būti.

Karalius taip pat pralinksmėjo. Net jo akys atsirado, nes ir jos suprato, kad jos karaliui vėl reikalingos.

KAS?

E. J.

Apskritučiai,
Pailgučiai —
Lyg dvynukai
Du langučiai.
Jei galvoji,
Jau žinai,
Kad yra tai

----- !

Buvo žalsvas, buvo baltas,
Ir vėl žalsvas, o prikaltas
Prie visai trumpučio koto
Ėmė medyje kaboti.

Kai nunoko, tėtė rinko,
Mama vandeniui ištrinko
Ir, į bliūdą kol sudėjo,
Ilga seilė tau varvėjo.

KIŠKUTIS

Aš kiškutis nemažiukas,
Mano ausys ilgos, ilgos.
Uodega tai jau trumpa...

Ant uodegos maži taškiukai,
Oi kaip man jie nepatinka,
Ir prie nieko jie netinka!

Mano kailis baltas, baltas,
Ausys, kaip sakiau, tai juodos.
Akys mano tai jau gražios —

Žalios, žalios kaip žolė!
Jei kas nors mane pagaus,
Tai bus strioko, tai baisaus...

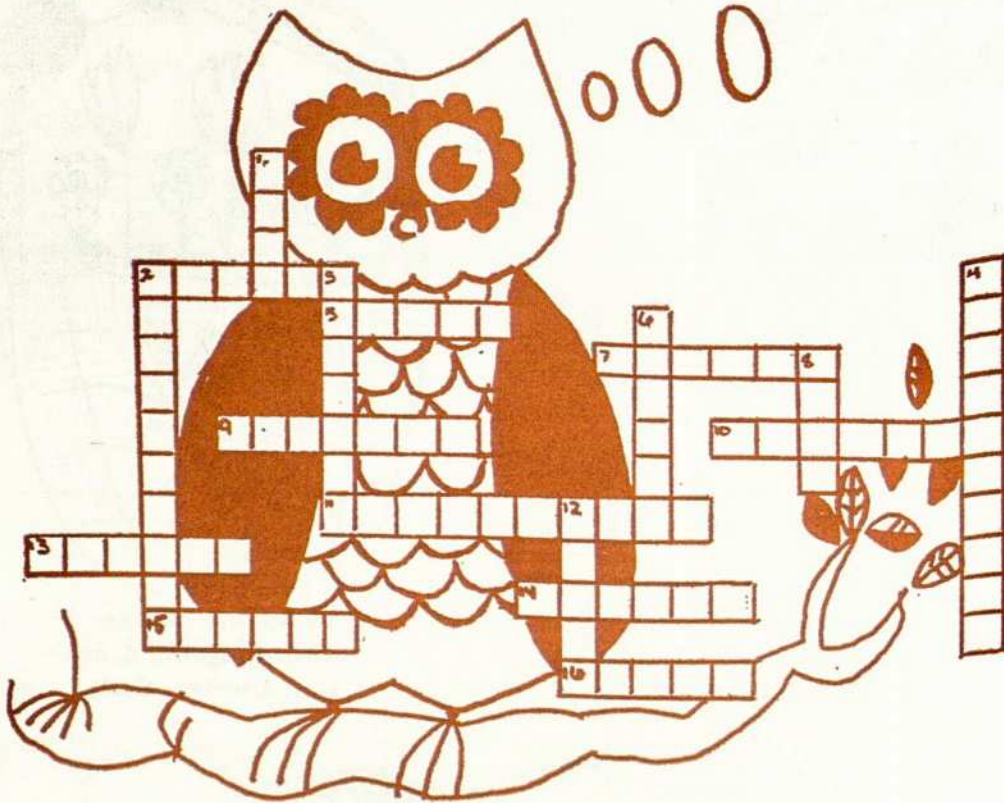
Parašyta:
Rūtelės Nasvytytės
8 metų
631 Lake Erie St.
Conneaut, Ohio 44030

Piešinys:
Cynthia Strimaitytė, 7 m.
Toronto, Canada

Pelėdos Galvosūkis...

Rima Karosaitė
Toronto, Canada

Skersai:

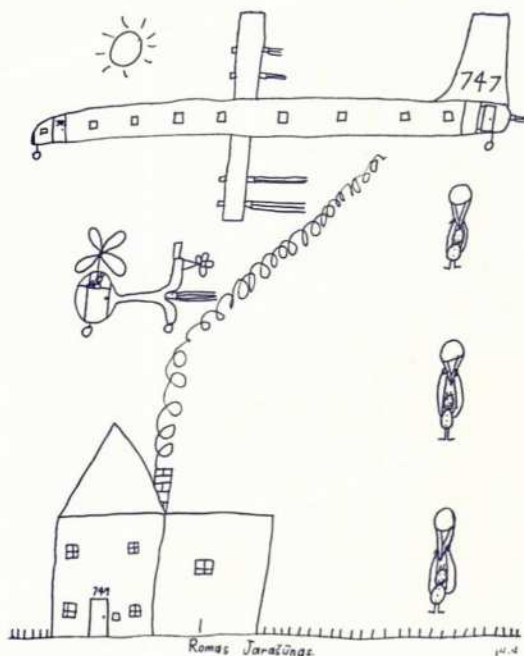
- Šio galvosūkiio paveikslas.
- Naminis paukštis.
- Ką mes naktį darome.
- ... .. tekėjo, lapeliai mirgėjo.
- Antrasis mėnuo.
- Saldūs vaisiai.
- Gyvulys su ilgu kaklu.
- Šio žurnalo pavadinimas.
- Pirmasis mėnuo.
- Ne trumpas, bet ... ..

Žemyn:

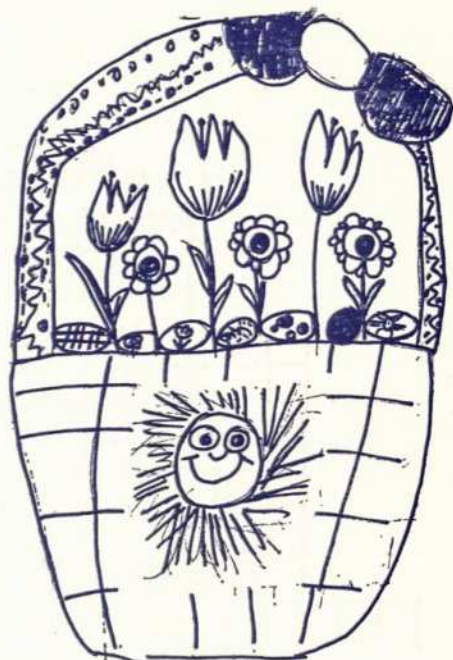
- Mergaitės žaislas.
- Kuo mes rašom?
- Medis.
- Balti, minkšti, danguje skraido.
- Ką paukščiai daro?
- Naminis vabzdys.
- Pirštų galuose yra ... ..

Atsakymai: 2. pelėda, 5. žąsis, 7. miegam, 9. saulutė, 10. vasaris, 11. saldainiai, 13. žirafa, 14. Eglutė, 15. sausis, 16. ilgas. Žemyn — 1. lėlė, 2. pieštukas, 3. azu-
las, 4. debesėliai, 6. čiulba, 8. musė, 12. nagai.

paveikslų paroda

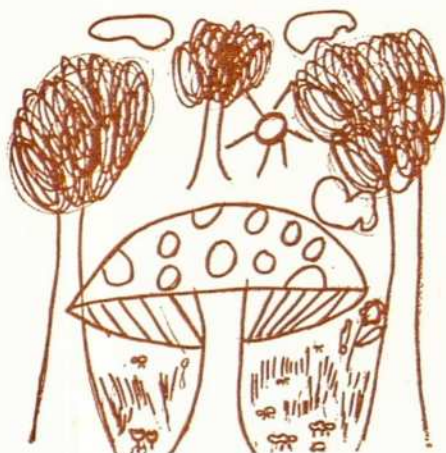
Parašiutininkai
Romos Jarašūnas, 5½ m.
Santa Monica, Calif.

Velykinė pintinė
Aida Ruzgaitė, 6 m.
Los Angeles, Calif.

Išrasta mašina
Vytautas Dabšys, 8 m.
Los Angeles, Calif.

Grybas ir skruzdės
Audra Dabšytė, 6½ m.
Los Angeles, Calif.

Ūkininkas
Tadas Dabšys, 8 m.
Los Angeles, Calif.